

SOSIALURIN

Útgevni:
FØROYA JAVNADARFLOKKUR

Blaðstj.:
Villi Sørensen.

Box 76.

PRENTSMIDJAN Á HEYGSBREV
TELF. 1920

28. apríl 1955

Tað, sum í dag fyrst og fremst liggur øllum Føroyingum á hjarta, er, at ikki verður soleiðis framfarið, at tað kemur til samanbrestir millum polití og Klakksvíkingar.

Alt fólkíð í Føroyum hevur hetta ynski, hvat so annars støða teirra til sjálvt læknastríðið er.

Men stóðan er ógvuliga hættilig. Skipið við politimonnunum, sum landsstýri okkara hevur fingið higar til landið, liggur enn á Skála-firði. — Landsstýrið stendur hart uppá ikki at víkja ein tumma frá støðu síni. Men einstakir ljósglottar tykjast at vera. Samráðingar hava farið fram millum Klakksvíkar sóknarstýri og landsstýrið, og hóast har einki er hent, sum sigast kann at hava broytt støðuna, ella sum geva kann vónir um, at landsstýrið vil broyta sína støðu, so má tað kortini sigast at vera eitt stórt framstig at samráðingar eru í gongd.

Klakksvíkar sóknarstýri hevur sagt á hesum samráðingum, at um so verður, sum av Havnar arbeiðsmannafelag er skotið uppá, at alt læknamálið sum tað er, verður lagt undir ein valdgerðarrætt, har ein Svii, ein Norðmaður og ein Íslendingur skulu sita, so ívast tað ikki í, at fólkíð í Klakksvík gevur seg undir eina avgerð, ið hesin valdgerðarrættur tekur. Sostatt skuldi her verið ein møguleiki at fingið málið loyst á friðaligan hátt; men hetta krevur jú at landsstýrið gongur inn fyrri at leggja málið undir eina slíka avgerð. Og her er tað júst, ið alt tykist at víkja gleppa, við tað, at landsstýrið ikki tykist at víkja geva ein tumma út.

Hvussu leingi landsstýrið kann halda hesa støðuna, er ein spurningur.

Ríkisstýrið hevur sent Kampmann ministara til Føroya at kanna málið og luttaka í samráðingunum, og hetta man týða uppá, at ríkisstýrið hevur fátan av, hvussu álvarsom stóðan er.

Hópur av feløgum og einstaklingum hava vent sær til myndugleikarnar fyrri at fáa teir til at lata vera við at senda politistyrkjuna til Klakksvíkar, so har ikki skal henda óbøtugur skaði, og arbeiðsarafeleg og fiskimannafeløg eru farin út í streiku fyrri at undirstríka fyrri landsstýri okkara, hvussu álvarsamt tey siggja uppá støðuna og fyrri at geva landsstýrinum til kennar, at tey við sínum harðasta vápn — streikuni — mótmæla, at landsstýrið vil seta eina slíka politimakt inn móti Klakksvíkingum.

Men landsstýrið tykist at sita

Húsaeigarar — hyggið her!

Heilautomatiska oljufýrið

OIL-O-MATIC

við lágtrykksbrennara, konstrueraður av fremstu verk-smiðju í U.S.A. kann nú fáast til Føroya.

Fleiri fyrimunir. Serstakliga vælegnað til smáar ketlar.

Bíligast í brúki!
Bíligast í longdini!

OIL-O-MATIC oljufýrið

vinnur stóran sigur um allan heiminn.

Nærri frágreiðingar gevur:

OLUF SIMONSEN, verkfrøðingur — tlf. 1951 — Tórshavn.

Broyting í avgreiðslutíð

Frá mánadegi 2/5 verður avgreiðslutíðin á telefonverkskrivstovuni frá kl. 9 til 12 og 13 til 15. Leygardag sum vanligt kl. 9 til 12.

TELEFONVERK FØROYA LØGTINGS

púra kalt yvir fyrri øllum hesum áheitanum. At okkara føroyska læknafelag er líka kalt sum landsstýrið kann ætlast, tí einki orð hoyrist frá teirri síðuni.

Hetta fer ikki at bera til! Landsstýrið má viðganga, ið hvussu er yvir fyrri sær sjálvum, at tað er gingið ov langt við at hava fingið hetta stóra politistalið til Føroya,

og tað má finna ein útveg fyrri at koma Føroya fólk — og sær sjálvum við — burtur úr hesi hættiligu støðu, soleiðis at ikki kemur til samanbrestir.

Kunnu partarnir ikki gjøgnum eina samráðing koma til eina semju, so má landsstýrið toyggja seg so mikið, at tað letur úttanvaltaðar menn gera trætnaðin av.

GAMLAMANNASKRØGG

eftir Herbert Ernest Bates

Framhald

— Á!

— Hvussu gongur tað við kerastuni hjá tær í Nissa?

— Eg havi onga kerastu í Nissa.

— Har sært tú aftur. Bara stór orð og atgerðarloysi.

— Hon er í Monte Carlo.

— Tað er tá einki illavörð.

Kosmo suffaði tungliga, stórlæti hansara var skala. Hann fekk sær ein stóran slurk av víni Silasar og sneikti við, eins og var tað rottu-eitur hann drakk, setti herðslubragd á munni og helt fyrri:

— Tú skilur meg helst ikki. Tað er ikki bara handan eina gentan í Monte Carlo, Silas. Tað er eisini ein í Mentone og onnur í Marseilles og ein triðja á Fenoyggjum. Og so havi eg eina vinkonu sum býr í gamlari holl í Napoli, í Rómaborg kenni eg tvær, sum gera alt fyrri meg. Og hina gríksku í Athenu má eg ikki gloyma og tey blómfevru drósini í Port Said, tvær í tali. Allar tilbíðja tær meg. Eg skal nú heldur ikki siga meg heilt leysan av einari greivadóttir í Kolombo og norskari gentu í Singapore, og mær er ógjörligt at minnst um tær eru fyra ella fimm í Shanghai. Ja, og so sjálvsagt í Japan...

— Bíða nú lítið bil, segði Silas.

— Eg sum helt at tú fór til sjós at vinna tær heilsabót?

— Og so kenni eg eina russiska gentu í Hong Kong, hon hevur lati tatovera á seg ein lunda...

— Oja, ja, tað sýnist mær ikki so lægið kortini. Her niðri á Perluni hevði ein genta tatovera á seg ein skarv ella eitthvørt annað...

— Jú, akkurát, tað var ein skarvur, segði Kosmo. — Eg skuldi vita tað, tí tað var eg sum fekk hana til tað. Henni dámdi altíð meg so væl. Ja, akkurát, tað var ein skarvur. Tí høvdu teir eisini tað til orðatak har, at skarvurin sást fyrr í Perluni enn aðrar staðir í landinum.

Silas læt sum einki. Hugsandi drakk hann langan slurk av glasi sínum, rendi reyðu eygu síni rannsakandi upp í loft og alla tíðina ívasamur og meinfýsin í ásjónd. Og tá ið Kosmo segði honum frá teimum nunnum í Bologne, brendi Silas leyst við eini harðrendari søgu um adventistar á Skaganesi. Og tá ið Kosmo segði frá tí at ein fransmaður einaferð hevði rivið av honum klæðini inn at berari náttskjurtini, stilla seg upp við ein vegg og peika at sær við einum revolvára, gróv Silas upp eina gamla søgu um ein varðmann í Bedfordshire skóginum, sum eina-

ferð skeyt hattin oman av honum við tvmúlaðari byrsu. — Jú, stórberari frásagnir Kosmos vóru, jú betur mintist Silas á lögnu tilbúðirnar í lívi sínum. — Havi eg ongantið sagt tær frá teimum trimum vikunum eg dvaldist í Arles hjá fronsku greivafrúni? segði Kosmos.

— Nei, helt Silas, men havi eg ongantið sagt tær frá teimum mánadunum eg dvaldi hjá hertogadóttirini í Stoke Kastle? Hini hábornu Súsonnu, tú minnst hana tó?

— Jú, hvussu langt er tað annars síðani?

— Tað var veturin nítiú trý, Tú eigur at minnst hana. Hon koyrði altíð í býin í veiðuvogni tvær ferðir um vikuna og hon bar ofta eitt svart sjal við reyðari rond.

— Myrkhærd?

— Jú, akkurát. Stórt svart hår og long svart eygnahár. Yndislig kvinna.

— Jú, Silas, nú tú lýsir hana, minnst meg hana væl.

— Steðga nú, Kosmo, minnst tú ikki eisini hvat allir søgdu um hana?

— Jú.

— At hon ongantið á ævi síni hevði kveitt at mannfólki, vildi ikki siggja mannfólk. Ísakeld eins og fiskur. Ongum nyttaði at nærkast henni. Mannfólk vóru henni altíð í kjalarvorrinum, men einki kom burturúr. Hon sat bara heima í holl síni, hugdi út um gluggan og málaði myndir. Minnst tú hatta?

— Jú, jú, eg...

— Tú minnst væl eisini hollina í Stoke, hon stendur niðri við ána?

— O, jú, jú, Silas, heilt væl heilt væl minnst meg.

— Vit eiga onga jorð fram við áni, segði Silas, — og sært tú, so var eg stundum á ólógligari veiðiferð í áni, setti nøkur álanet og nakrar línur. Ein morgun um sexleitið eg kom framvið hallarvegginum við einum triti állum í einari kurv, rópti hon á meg. Hon sat við eitt uppi á múrinum og málaði. Tað var farið at lýsa fyrri degi og seinni segði hon mær at hon henda morgunin var farin at mála sólarrisið yvir áni. — Ja, ja, segði hon, — tygum hava verið á tjóvaveiði. Ja, hvat skuldi eg svara? Eg var í trongum skóm. Hon hevði meg í valdi sínum og tað vitsti hon.

— Og hvat gjørði hon so?

— Ja-ha, Kosmo, tað var nú mikið lægið. Hon segði við meg: — Hetta tala vit einki um, um tú vilt koma higar inn til mín og lova mær at mála teg akkurát sum tú ert. Sjálvsagt, í somu klæðum, við álakurvini og alt samalt. — Hjá mær er ikki annað at velja enn at taka tann kostin, segði eg, og fór inn til hennara, og hon byrjaði at mála beinanvegin. Alt húsfolkið var farið onkustaðir fyrri veturin, so at vit vóru einsamøll í hollini, undantikið tenaranum, vognmanninum, segði hon. — Ja, ja, og hereftir kemur tú higar hvønn dag at veiða ál og kemur so inn